Cezary Borowy: Jak se Václav z Humpolce stal králem hašiše v Káthmándú

Dál rozvěšoval vzkazy, kde ho lze najít. Po dvou týdnech prodal všechny rupie a znovu odjel do Bombaje. Vracel se plný naděje, že se setká s přáteli. Bohužel ho nikdo nehledal. Už je to víc než třicet dní, měsíc. Nestalo se jim něco? Nějaká nehoda? Nebo na něj zapomněli? Jak teď má Indii opustit? V březnu končí sezóna, turisti odjedou, a co on? Má tady sedět do konce života? S tím nešťastným záznamem v pasu se přece nemůže vydat na letiště.

Pomalu si začínal připouštět myšlenku, že bude muset koupit VCR a vrátit se s ním do Německa. Velkej Staš určitě někde sežene stejný model, National A2. „To bude překvapení," napadlo ho. „Budu nejspíš první běloch v Indii, co kupuje, a ne prodává elektroniku." A celníci? Představoval si jejich výraz, až z tašky vytáhne černou krabici. Hořce se zasmál a pak se rezignovaně pustil do vyřizování svých záležitostí. Čekala ho další cesta do Bombaje, a potom ještě jedna. Začal si připadat jako Robinson Crusoe, trosečník na pustém ostrově. Jistě, všude kolem byla spousta lidí, našel si dokonce pár známých — a to nejen Němce, ale taky Italy a Švédy, protože anglicky mluvil pořád líp. Učil se hlavně od Indů. S nimi to jinak nešlo. Jednoho dne si zkusil popovídat i se dvěma mladými Australany, ale *native speaker* je přece jen jiný *level*. Jenže známí z pláže obvykle po týdnu nebo dvou odjeli. Stojí takové známosti vůbec za to? Alespoň nemusel pít pivo sám.

Padesátý třetí den nakonec na cestě mezi domy na Colva Beach zahlédl čtyři bělochy. Byli mezi nimi i Mirek s Renatou. Musel zamrkat, aby se ujistil, že se mu to nezdá.

„Kde jste, hergot, byli?" zeptal se, když přátele objal a poplácal je po zádech. „Proč jste nepřijeli dřív?"

Ukázalo se, že dostali jeho dopis, ale teprve před týdnem. Mohla za to indická pošta? To taky, ale v Goi, na Anjuna Beach, se objevili už dřív, setkali se s Jeanette a všude ho marně hledali. Po dvou týdnech odletěli do Hongkongu, pak se vrátili do Indie a v Novém Dillí zašli za Shavlou. Ten jim předal Václavův dopis. Přijeli tak rychle, jak se jen dalo.

„No, kámo, je to spíš tvoje vina!" uslyšel Václav, ale měl ze setkání takovou radost, že nad tím příliš nepřemýšlel. Z onoho večera si nejlépe zapamatoval jiná Mirkova slova. Když se Mirek dozvěděl o jeho cestách mezi Goou a Bombají, řekl s uznáním něco, co polechtalo Václavovo ego. Po čtyřiceti letech cituje slova svého přítele takto:*„Už jsem vzal do Indie hodně Čechů, ale každej jel jenom jednou a šmytec. Nikdo se pro to nehodil. Ty seš první, koho jsem přivez a kdo si sám dokázal vydělat prachy."*

V příštích letech zorganizuje Václav mnoho pašeráckých akcí, někdy velmi riskantních a komplikovaných, ale právě ty osamělé dny v Goi a věta, kterou slyšel od Mirka Fotbalisty, v něm upevnily víru ve vlastní možnosti. A to v životě hodně pomáhá, nejen pašerákům.

„No, a co je ještě důležitý," říká s pohledem upřeným na nástěnné hodiny, sahá po zpola plné sklenici s vodou, vypije ji do dna a pak pokračuje, *„já už jsem po těch dvou měsících mluvil anglicky, a to je v Indii strašně důležitý."*

Ten den ho Mirek seznámil se svými starými známými, Krzysztofem ze Švýcarska a Big Marzenou z Rakouska. Poznal je v Bombaji.

„Jsou to Poláci, ale emigranti stejně jako my, hodně dobrý pašeráci," dodal s úsměvem. Netvořili pár, ale cestovali společně, protože tvrdili, že ve dvou se byznys dělá líp.

Renata někam na hodinu zmizela a pak se vrátila s hrudkou čarasu.

„Maj tady skvělej haš," prohlásila a mnula kuličku mezi prsty, „takovej plastickej." Roztrhla ji jako kousek plastelíny, uvnitř měla světle jantarovou barvu. „Právě to ukazuje, že kvalita je dobrá," vysvětlila Renata. Vytáhla papírek, ubalila první joint a posadili se s ním do pokoje. Po chvíli dostal Václav do ruky zapálenou cigaretu a poprvé v životě ochutnal hašiš.

Nejspíš potáhl až příliš, protože okamžitě ucítil silné bodnutí v plicích, začal se dusit a kašlat. Nebylo to příjemné, vůbec ne. Nevěděl, proč se mu kamarádi upřímně smáli.

„Asi si dám radši pivo," prohlásil, ale vymluvili mu to, tyhle světy se nemají míchat. Po několika minutách začal cítit lehký hukot v hlavě a rozveselil se. Vyprávěli si v česko-polsko-německo-anglickém dialektu o svých asijských dobrodružstvích, o obchodech v Indii, o tom, co se jakou cestou vyplatí dovézt a co se kde dá koupit, a Václav přemýšlel, kdy haš začne působit. Nic dalšího se ale nestalo.

Zaujal ho Krzysztof, plešatící hubený třicátník z Curychu, který se rozpovídal o možnostech, jaké by před nimi otevřela vlastní námořní jachta. Indické pobřeží je tak dlouhé, že ho nikdo nestřeží. Mohli by najednou převézt dvě stě videorekordérů nebo dvacet kilo zlata. Tehdy se Václav taky dozvěděl, že nejvíc se dá v Indii vydělat na *žółtku*, tedy *žloutku*, jak zlatu říkali Poláci. Indové měli po tisíce let posedlost shromažďovat zlato, které prý přináší štěstí. Indie má pravděpodobně největší zásoby této rudy na světě. Pravděpodobně, protože odhadnout přesně soukromé zásoby předávané z generace na generaci je obtížné. Schovávají je zakopané v zemi. Jak chudí vesničani, tak velcí podnikatelé. Vláda se snažila omezit dovoz zlata, protože se domnívala, že to ze země odčerpává tvrdou měnu. Zvýšila cla a daně na takovou úroveň, že se pašování zlatých slitků stalo národním sportem Indů, a nejen jich. Zlato dováželi i cizinci, včetně Čechů a Poláků.

„Stačila by jedna cesta za půl roku a zbytek času bysme mohli strávit například objevováním nádhernejch ostrovů Francouzský Polynésie," vyprávěl Krzysztof plný emocí. Bohužel nikdo z nich nikdy neplachtil, a to ani na jezeře, o oceánu nemluvě. Přemýšleli, kolik může taková loď stát. Sto dvě stě tisíc dolarů? To záleží na modelu, trochu jako u aut, poznamenal kdosi pragmaticky. Václav znovu potáhl z jointa, tentokrát bez kašle, organismus si zjevně pomalu zvykal. Pohroužil se sám do sebe a na delší chvíli se odmlčel.

Opřel si hlavu o opěrku lehátka, pod nohama cítil teplý písek, nad ním mezi vrcholky palem probleskovaly hvězdy. Celým tělem cítil krásu okamžiku. Námořní jachta, to je teprve něco, přivřel oči, zasnil se… „Seš první, kdo si tady sám dokázal vydělat prachy," slyšel v hlavě Mirkova slova. Třeba to s jachtou bude stejné. Taky to zvládnu? Proč vlastně ne. Představoval si, jak stojí u kulatého kormidla, vítr napíná plachty, je krásné slunečné počasí, na nebi jen pár bílých mráčků, kolem prázdno, a on je volný a svobodný.

„S tím nápadem přišel jako první Krzysztof, ale potom, když jsem poznal další pašeráky, o tom mluvili všichni, zvlášť večer nad láhví, nebo když si zapálili. Mluvili o tom i Indové, co jsem s nima obchodoval. Takže ta loď kolem mě pořád kroužila. Ten romantickej českej sen o vlastní jachtě se ve mně zrodil tenkrát v Goi a nějak už mi zůstal."

Renata do něj strčila loktem, otevřel oči a vzal si od ní jointa.

„Od dob lidí jako Vasco de Gama to nikdo neudělal a ani neudělá. Jsou to pohádky z tisíce a jedný noci," vykládal Mirek. „Když tě totiž chytnou, zabaví ti zlato i s tou kocábkou."

Václav kamaráda poslouchal a mlčky potahoval. „A proč by mě vlastně měli chytit?" Ne, neřekl to nahlas, jen se mu v hlavě vyrojila taková neukázněná myšlenka a už ho nechtěla opustit.

Překlad Michala Benešová, vydal Absynt v roce 2026.